

TEMPS MODERNS

FULLS DE CINEMA

Núm. 8 ▪ Desembre 1994 (Marilyn Monroe) ▪ Edita: Centre de Cultura "Sa Nostra"

EDITORIAL

ANY MORT, ANY NOU

Ja es mor, però 1994 ha estat, pel cinema, un bon any. Les sales d'exhibició s'omplen inclús: ¡oh déus! fora dels caps de setmana i dels dies de preu reduït. Els directors i els actors sovint surten als papers dels diaris i revista —inclús, un altre, ¡oh déus! per favor— per parlar del cinema i no de les seves històries d'amor i odi.

Pareix ser que, tal vegada per contrast amb un món que no alça fulla, ens aficam cada vegada més dins el món màgic de l'altra part de la pantalla. Ni el calendari ni la televisió han aconseguit matar el cinema. Tot el contrari.

No oblidem que el productor de cinema més important d'Europa ja és una cadena de televisió.

El Centre de Cultura "SA NOSTRA" participa d'aquestes excel·lents notícies. L'Auditori s'omple cicle darrere cicle, i demostra així que si es fa cinema bo de veritat —i nosaltres hem programat aquest any un grapat de les millors pel·lícules de la història— l'espectador respon. Aquest fet ens ha animat a preparar el 1995 la celebració d'un esdeveniment que a cap viciós de la pantalla gran se li pot escapar. El 1995 es compleixen els cent anys del naixement del cinema, no ens cansarem de dir-ho.

Un primer centenari que coincideix, insistim, amb un moment d'esplèndida salut col·lectiva, encara que haguem de sentir una vegada més la desaparició d'alguns personatges insubstituïbles.

Gian Maria Volonté, el darrer actor, tal vegada, compromès amb la idea que el cinema és també una arma revolucionària de progrés. Una altra baixa, però aquesta només artística, és la retirada de Krzysztof Kieslowski, com a director, que ha adoptat la dràstica

FOTOGRAMA DE ALARMA EN EL EXPRESO, DE HITCHCOCK

decisió de no dirigir mai més. Les seves declaracions són força clares «sé que hi ha molta gent que no s'ho creu, però és així, i el problema serà d'ells, no meu». En aquest número li dedicam uns quants articles.

Hem de dir-ho? Aclarim ja al lector en què consistirà la celebració del centenari del cine? No, per descomptat que no, el mestre Hitchcock ens va ensenyar que el pecat pitjor que es pot cometre en el cinema és el de mostrar el joc de forma anticipada. Es crea el clima, se suggereixen les possibilitats, s'obren les expectatives i tot resulta distint al que es podia imaginar: MacGuffin li deia el cineasta anglès.

Perquè el cinema és, no ho oblidem, imaginació. La pantalla es limita a fer l'ullet a l'espectador jugant amb la pròpia manera de veure les coses. Potser per això el *cinema verité* estava condemnat per endavant al fracàs: el cinema és engany, simulació, complicitat, trampa. I tot això trobaran vostès com a reclam l'any que està a punt de començar ara. Vendran altres centenaris, per suposat, però l'estratègia del que és el cinema romandrà igual. És un mitjà en el qual sols és vàlid el talent. Apostam el que vulguin que, al llarg de 1995, si continuen venint al Centre de Cultura "SA NOSTRA", hauran d'acabar reconeixent-ho.